

A close-up photograph of the front left side of a bright yellow classic car. A black and white checkered racing stripe runs horizontally across the front fender. The car's headlight and a smaller circular light are visible. The background is a solid yellow color.

GREGG HURWITZ

KORT
VERHAAL

HET ECHTE WERK

'Mijn advies is: lees alles van Gregg Hurwitz.
Je zult me er later voor bedanken.' **DAVID BALDACCI**

A close-up photograph of the front of a yellow taxi. The car's body is a bright, glossy yellow. A black and white checkered stripe runs horizontally across the front, just above the headlights. The headlight on the right is visible, showing some internal details. The overall lighting is bright, highlighting the car's curves and the texture of the paint.

GREGG KORT VERHAAL HURWITZ

HET ECHTE WERK

'Mijn advies is: lees alles van Gregg Hurwitz.
Je zult me er later voor bedanken.' **DAVID BALDACCI**

Over het boek

In de wijk Hell's Kitchen in New York wordt een appartementencomplex belegerd door antiterreureenheden. In het gebouw bevindt zich een groepering met een gruwelijk biologisch wapen. Ebi Al-Mansouri heeft een bom in handen die over 23 minuten zal afgaan...

Over de auteur

Gregg Hurwitz heeft reeds 14 thrillers geschreven, waarvan er 6 in het Nederlands zijn vertaald. Zijn boeken werden genomineerd voor diverse prijzen, zoals de CWA Ian Fleming Steel Dagger, en verschijnen in 22 talen.

Van dezelfde auteur

De misdaadschrijver
Vertrouw niemand
Dan sterft ze
Jij bent de volgende

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over onze boeken,
volg @AWBruna op Twitter of bezoek
onze Facebook-pagina
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Gregg Hurwitz

Het echte werk

A.W. Bruna Uitgevers

© 2015 Gregg Hurwitz

Oorspronkelijke titel

The Real Thing

Vertaling

Barbara Lampe

Omslagbeeld

© Stuart Brill / Millennium Images,

UK

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers,

Amsterdam

ISBN 978 90 449 7403 4

NUR 305

Het echte werk

Abbuds hoofd was kapotgeschoten door een scherpschutter. Zijn schedelhuid lag naast het bot als een slecht toupetje of een misplaatste aureool. Ebi Al-Mansouri bleef stokstijf staan. Stukjes glas hingen in zijn baard en zijn hart ging zo hard tekeer dat het zijn zicht verstoorde. Het regende kogels in de flat op de vierde verdieping. Uit de tv, die op wonderbaarlijke wijze intact was gebleven, schreeuwde CNN. Er werden beelden getoond van de verrassingsaanval vanuit een heli. ‘... terroristische cel aangetroffen in dit deel

van Hell's Kitchen, naar verluidt in het bezit van biologische massavernietigings...' Opnieuw schoot een kogelregen stukken pleisterwerk van het plafond.

Ghassan leunde tegen de muur. Hij hield zijn handen tegen zijn buik gedrukt, waar het er zwart en glimmend uitzag. Hij blies knalrode bellen. Overal lagen lichamen. Bloed en grijze massa besmeurden de witte muren in waaivormige vlekken.

Ghassan keek Ebi aan. 'Ga nu,' zei hij krakerig, waarbij de bel op zijn lippen uiteenbarstte. 'Neem het pakketje mee.' Hij viel om.

Ebi sprong over zijn kameraad heen.

Zijn voet raakte een van de gevallen AK-47's die daardoor sloom tollend over de hardhouten vloer schraapte. Hij dook achter de bank zonder te beseffen dat er een pauze was in de hevige aanval.

Bij het raam zat Habid op één knie terug te schieten. Eén enkel schot raakte zijn schedel met een doffe plof. Hij zakte voorover met zijn hoofd en arm uit het raam. Zijn wapen bungelde nutteloos om zijn nek.

Ebi keek om zich heen en nam de slachtpartij in zich op. Stof dwarrelde in lichtbundels en kwam neer op de plakkerige lijken. Het zag er bijna vredig uit. Hij kroop naar voren, haalde het

pakketje ter grootte van een softbal uit de mal van piepschuim in een metalen koffer en ging plat op de vloer liggen. De ijsblauwe cijfertjes van de timer aan de buitenkant waren begonnen met aftellen. Iets minder dan 23 minuten totdat het met een geweldige kracht zou openbarsten en als een soort dodelijke spuitbus het ebola-pokkenvirus zou verspreiden. Het was een gemene cocktail; het dodelijke effect van ebola met het gemakkelijk overdraagbare pokkenvirus. Zodra een dergelijke ziekteverwekker op de wereld werd losgelaten, kreeg je de doos van Pandora nooit meer dicht. Het pakketje zoemde en trilde in Ebi's zweterige

handen.

Het aftellen was niet te stoppen. Daar had technicus Abbud wel voor gezorgd.

De tv lag nu op zijn kant op de grond; een van de pootjes was eronderuit geschoten. Het scherm braakte woorden en ruis uit. Ebi hield zijn wang tegen de vloer gedrukt, in deze angstige positie zag hij het beeld precies goed.

‘... een zogeheten Total Containment Vessel, die uit Fort Dix in New Jersey, werd opgehaald, is bij de overstroming ten westen van de Lincoln Tunnel gestrand. De tunnel werd afgelopen maandag afgesloten, toen een rijbaan bij een zelfmoordaanslag werd verwoest...’

Met een uitgestreken gezicht keek Ebi toe hoe de camera inzoomde op een metalen bal van bijna twee meter doorsnede, die met dikke stalen kettingen op een enorme oplegger lag vastgebonden. Het voertuig stond vast in een grote plas troebele vloeistof bij de tunneluitgang aan de kant van Weehawken. De Total Containment Vessel, met wanden van vier centimeter dik versterkt staal, was een insluitvat dat speciaal was ontworpen om gigantische ontploffingen in zijn binnenste te laten plaatsvinden zonder ook maar een zuchtje lucht te laten ontsnappen.

Het laatste sprankje hoop dat Amerika

had op het voorkomen van een dodelijke epidemie, zat een staat verderop vast in de modder.

Een hele troepenmacht stond om de TCV heen gegroepeerd, de zwaailichten van de patrouillewagens hulpeloos flitsend in de opkomende schemer. FBI-agenten verzamelden zich bij de afzetting en blaften al ijsberend commando's in hun walkietalkies en mobiele telefoons. De meest vooraanstaande terrorismebestrijders van Amerika kwamen hier bijeen.

Het gebouw schudde toen de voordeur werd opengebroken en een legioen aan legerkistjes de trap op stormde. Tweeëntwintig minuten gaf de

timer naast Ebi's neus aan. Hij rolde naar de deur die door de beschietingen uiteen was gevallen, en kroop de hal in.

De voetstappen klonken nu luider; het leek wel of er elk moment een groep agenten de hoek om kon komen om hem met kogels te doorzeven. Hij sprong overeind en sprintte door de gang. Het pakketje hield hij stijf tegen zich aangedrukt om zijn grip op de gladde bal niet te verliezen. In e-mails werd het pakketje steevast bij zijn eufemistische bijnaam genoemd, de ironische Kersenbonbon, maar blijkbaar had iemand toch de code weten te kraken.

Aan het eind van de gang keek een

raam uit op een roestige brandtrap van het naastgelegen gebouw. Vanaf de vierde verdieping was het een val van zo'n twintig meter tot het beton eronder. Ebi propte het pakketje in de zak van zijn jas en hoopte maar dat het er niet uit zou vallen. Met trillende handen schoof hij het raam open en zette een gymschoen op de vensterbank. Achter hem stroomden agenten schreeuwend en schuifelend de gang binnen. Een agent in de steeg beneden keek omhoog, begon te roepen en greep naar zijn geweer.

Nog voordat hij in de gaten had dat hij was gesprongen, zweefde Ebi door de lucht. Hij voelde hoe hij onder zijn arm

werd geraakt door een kogel, gilde, draaide zich in de lucht om en knalde tegen de brandtrap aan de overkant van de steeg. Om hem heen ketsten de kogels tegen het metaal. Hij trok zichzelf omhoog en door de deur, rende weer door een gang zonder de tijd te nemen om zijn verwondingen te bekijken.

Wéér een raam, wéér een sprong, wéér een brandtrap. Deze keer zonder iemand in de steeg onder hem. Terwijl hij door de gang snelde, knalde hij bijna tegen een vrouw op die net met armen vol boodschappen thuiskwam. Ze gilde en drukte zichzelf plat tegen de muur, terwijl haar rinkelende sleutels ongebruikt in het

slot bungelden. Hij strompelde hijgend door de entreehal, de straat op. Een zee van lichtbundels verlichtte het gebouw ernaast.

Hinkend ging hij de tegenovergestelde kant uit, richting 9th Avenue. Bloed kriebelde over zijn ribben, doorweekte de boord van zijn nieuwe spijkerbroek. Hij stak zijn hand in zijn jas, alsof hij naar een pistool in een holster greep, en drukte zijn vlakke hand tegen het glibberige vlees. Een gat in zijn zij, vlak onder zijn oksel. De wond waar de kogel eruit was gekomen zat een paar centimeter erachter. Niks ernstigs, maar hij verloor wel veel bloed. Een voorbijrijdende fietskoerier zag

zijn bloederige shirt en week uit. Kon hij maar iets anders aantrekken. Maar de timer gaf achttien minuten aan. Hij zou het hoofd koel moeten houden, niet glimlachen, gewoon naar de grond blijven kijken en doorlopen. Het was iets wat hij als Arabische man in Amerika maar al te vaak had geoefend.

Een hotdogverkoper had zijn radio hard aanstaan. Een groep dronken studenten in jasje-dasje stond bij het karretje met vergeten hotdogs in de hand te luisteren naar het nieuws.

‘... enige vorderingen bij het verhelpen van de overstroming bij de Lincoln Tunnel, maar weinig kans dat de

apparatuur voor biologische oorlogvoering binnen afzienbare tijd vrij kan worden gemaakt. Achteraf bezien was de GW Bridge of de Holland Tunnel een betere...’

Een van de studenten keek op, tikte zijn kameraad aan en wees naar Ebi.

‘... Arabier met al dat bloed.’

‘... waarschijnlijk een van die arafatsjaals die...’

Een van hen bracht zijn mobieltje naar zijn oor.

Ebi begon rustig weg te joggen, hoewel zijn zij nu niet meer gevoelloos was en pijn begon te doen. Een groepje mensen stond voor de etalage van een

elektronicazaak waarin zo'n twintig tv's verschillende nieuwsuitzendingen toonden, die allemaal luidruchtig verslag deden van dezelfde gebeurtenissen. Een knappe blonde presentatrice klonk het luidst:

‘... één lid van de groep is vermoedelijk verwond en op de vlucht geslagen.’

Drie stevige kerels zagen Ebi voorbijhinken. Hun hoofden wendden zich naar de tv-schermen en vervolgens weer naar hem. Een van de mannen droeg een uitgelubberd T-shirt met de Amerikaanse vlag erop. Piekhaar stak onder een Yankee-petje uit.

‘Daar heb je de klootzak!’ riep hij.

Ebi ging ervandoor en rende bijna een spichtig meisje omver dat helemaal opging in de muziek uit haar koptelefoon. Hij schoot een steegje in waar een netwerk van druppende buizen boven hing. De drie mannen kwamen achter hem aan; hij hoorde hun voetstappen door de plassen stampen.

‘Fokking woestijnrat!’

‘Ik sla je bebaarde bek in!’

Door de pijnscheuten in zijn zij had Ebi praktisch hetzelfde tempo als de zwaarlijvige mannen. Het gedreun van hun voetstappen kwam snel dichterbij, nog even en ze haalden hem in.

Halverwege de steeg stond een hekwerk van gaas. Heel even raakte hij in paniek en zag voor zich hoe hij in een donker steegje uit elkaar gerukt zou worden. Maar toen knalde hij keihard, bijna vallend tegen het hek. Ergens diep vanbinnen vond hij nog de kracht om krijsend van de pijn omhoog te klimmen. Een van de mannen sprong naar voren en greep zijn schoen. Ebi gilte en rukte tot zijn voet uit zijn schoen schoot. Daarna rolde hij over de bovenkant van het hek en viel aan de andere kant drie meter naar beneden. Hij kwam op handen en knieën op het asfalt terecht. Het pakketje rolde uit zijn zak tegen het hek en stuiterde naar

hem terug. Met trillende handen raapte hij het op. Geen scheuren. 15.23 uur. De klok tikte door.

Aan de andere kant van het hek stonden de mannen naar hem te schelden, hun gezichten verwrongen van woede en haat. Een van hen klom tegen het hek op, maar dat boog door onder zijn gewicht. Een ander spuugde naar Ebi en de fluim scheerde vlak langs zijn wang.

Hij kalmeerde zichzelf in het Arabisch. Opstaan, Ebi. Blijven rennen. Er staat te veel op het spel om het nu op te geven. Het lukt je wel, *Inshallah*.

Hij kwam overeind en strompelde een paar meter verder de steeg in. Zijn natte

sok maakte een kletsgekluid op het asfalt. Er stond een achterdeur open. Hij dook naar binnen en botste tegen een souschef op die daardoor zijn salades lanceerde. Inmiddels kreunend van de pijn manoeuvreerde Ebi door het restaurant. Bestek tikte tegen borden, blanke gezichten keerden naar hem om. Het lukte hem de stoep te bereiken. Hij hoorde sirenes loeien, maar wist niet zeker of ze zijn kant uit kwamen. Om zich te herpakken, concentreerde hij zich op het straatnaambord: 38th.

Voortstrompelend bewoog hij in de richting van 9th Avenue, met een spoor van bloeddruppels op de stoep achter zich.

Onopgemerkt blijven was inmiddels een verloren zaak, wist hij. De mensen weken uiteen voor hem. De meesten staarden, vol blinde haat en afgrijzen. Sommigen hadden waarschijnlijk het nieuws gevolgd, anderen niet; die zouden altijd zo hebben gereageerd op een bloedende Arabier. Hij bevond zich op vijandig terrein en moest zijn best doen om op de stoep te blijven lopen.

Hij dacht terug aan zijn jeugd. Hoe hij als vijfjarige jongen van Saoedi-Arabië naar Manhattan was gekomen. Hoe hij op het schoolplein in elkaar werd geslagen, later in kroegen werd uitgedaagd en door agenten werd opgepakt als hij door een

verkeerde buurt liep. Zijn vader, een uiterst vaderlandslievende en dankbare man, had een kopie van de grondwet van de VS op de ijskastdeur gehangen; elke keer als Ebi iets te drinken of eten uit de ijskast pakte, had hij er een regel van gelezen. Dit is het machtigste land ter wereld, zei zijn vader. Je hebt geen idee hoe machtig. Ebi hoorde het allemaal respectvol aan terwijl hij de blauwe plekken onder zijn T-shirt en de haatbriefjes in zijn schooltas verborg.

Als jonge man was hij teruggegaan naar Saoedi-Arabië en daar was hij steeds dieper verzeild geraakt in religieus fanatisme, tot hij uiteindelijk in het

Farmada-kamp terechtkwam. Een trainingskamp voor terroristen even buiten Jalalabad. Het was moeilijk geweest om vertrouwen te winnen, om de mannen daar ervan te overtuigen dat hij oprecht was. Ze hadden hem onder schot gehouden op schietbanen en stormbanen, maar nooit had hij zijn angst getoond. Hij had zelfs een keer tijdens een tv-uitzending over president Bush op het scherm geschoten, waarop spontaan applaus was losgebarsten.

Jalalabad was zowel een beproeving als een genot geweest, omdat hij wist dat er grootse dingen voor hem in het verschiet lagen, omdat ze hem nodig hadden voor

een hoger doel. Zijn herinneringen aan die tijd vormden en waas van beelden en andere zintuiglijke indrukken: rijst met dadels en rozijnen, felgouden en rode zonsondergangen en zoveel stof dat het leek of het zijn longen van binnen bekleedde. Op een dag had het zo hard gewaaid dat de stroom was uitgevallen en hij had moeten schuilen in een grot die naar chappali-kebab stonk. Maar altijd bleef hij zich ervan bewust dat het op een dag allemaal de moeite waard zou zijn.

Tegen de tijd dat Ebi aankwam bij 9th Avenue was hij duizelig en wist hij dat hij elk moment het bewustzijn kon verliezen.

Hij kon niet meer rennen. Een blik op het pakketje leerde dat hij minder dan tien minuten had tot de epidemie zou uitbarsten.

Zijn ademhaling ging steeds sneller, maar zijn gedachten waren rustig. Je moet het halen, Ebi. Je moet een lift zien te krijgen.

Er stond een lege taxi langs het trottoir stationair te draaien, terwijl de chauffeur even verderop een kniesj kocht. Ebi gleed achter het stuur en trok op. De chauffeur liet zijn eten vallen en rende achter zijn auto aan, maar Ebi schoot weg, dwars door de wegversperringen heen, naar de Lincoln Tunnel, de duisternis in.

Het pakketje in zijn zak begon harder te trillen. Boven zijn hoofd werd de lucht door grote buizen aan het plafond naar twee verschillende staten geblazen. In de tunnel had de leegheid een hypnotiserend effect; er was alleen het gezoem van de banden op het asfalt, de lichten die voorbij zoefden en het bouwmetaal dat werkloos op de rechterrijstrook lag. Ebi werd nog lichter in zijn hoofd en vloekte in zichzelf om bij bewustzijn te blijven. Nog even en zijn missie was volbracht.

De hele zijkant van zijn jasje was nu doorweekt van het bloed. Hij haalde het pakketje eruit en legde het op de rijdersstoel. Nog vijf minuten. Hij

begon te bidden, zachtjes, in zijn moedertaal.

Even zag hij sterretjes en daarna weer niet. Vóór hem weerkaatsten de zwaailichten van de politie in een diepe poel die de hele westelijke ingang van de tunnel in beslag nam. Op z'n minst twintig FBI-agenten en zes eenheden van de politie van New York, kortom, zowat een half leger stond machteloos toe te kijken hoe de wielen van de vrachtwagen lusteloos slipten in het modderige water.

Ebi minderde vaart, zijn zweethanden gleden van het stuur waardoor de taxi de stoep op reed en tegen de tunnelwand knalde. Het pakketje rolde van de

bijrijdersstoel op de vloer. Hij greep ernaar, maar kon niet goed zien. Ergens tussen de warboel van gedachten die door zijn hoofd gingen, kwam hij tot het besef dat hij met zijn hoofd tegen het dashboard was gevallen en het bloed nu in zijn ogen liep. Zijn vingers klauwden naar de dodelijke stalen bal.

Hij trapte zijn portier open, hees zichzelf eruit en stond oog in oog met wel vijftig geweerlopen die vanaf de overkant van de plas op hem gericht waren. Hij hield het pakketje met twee handen boven zijn hoofd en waadde de grote plas in. Zijn geschreeuw werd overstemd door talloze commando's. Toen hij aan de

andere kant uit het water liep, snelden er twee agenten op hem af waarvan één hem in het gezicht sloeg met de kolf van zijn geweer. Ebi zakte op één knie, maar kwam weer overeind. Op dat moment verscheen Harry Williams, als een engel uit het niets, met een wapperend FBI-jack. ‘Godverdomme!’ schreeuwde hij. ‘Laat hem verdomme met rust!’

Ebi zwalkte naar de TCV, die nog steeds op de oplegger lag vastgesnoerd, onderwijl roepend naar de technicus van de Explosieven Opruimingsdienst: ‘Maak ’m open!’ De timer gaf al minder dan twee minuten aan.

De technicus klom op de oplegger en

zwaaide het deurtje in de wand van de enorme stalen bal open. Ebi hinkte erheen en gooide het pakketje erin. Het stuiterde twee keer, ratelde en echode, waarna de technicus het luik dichtsloeg en vergrendelde. Ebi boog voorover met zijn handen op zijn knieën. De mannen wachtten, ademden synchroon in en uit terwijl ze met grote ogen naar de grote metalen bal bleven staren.

Er klonk een harde knal toen het pakketje ontplofte. De TCV schudde in de kettingen en trok er één los. Daarna bleef hij stil liggen. Intact.

Een diepe collectieve zucht. Een koor van gejubel.

Harry liep op Ebi af en hielp hem rechtop te staan. ‘Jezus christus. Twee jaar contraspionage en je leeft nog.’ Ze omhelsden elkaar en Harry mompelde: ‘Je hebt ’t gered, je hebt ’t gered, je hebt ’t gered.’

Ebi knikte. Zijn adem stakte in zijn keel. ‘*Mashallah*,’ wist hij uit te brengen.

Harry greep hem nog steviger vast. De politiemannen en andere agenten stonden eromheen, verlegen glimlachend toen het ze eindelijk begon te dagen.

Toen Harry hem losliet, bleef Ebi zich aan hem vastklampen, wetend dat hij zou vallen als hij los zou laten. Harry ondersteunde hem, trok Ebi’s goede arm

over zijn schouders en liep zo met hem naar de wachtende ambulance.

‘Goed dat je er weer bent, man,’ zei hij.

Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis *Lees dit boek*-app

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste spannende boeken?

Volg ons dan via www.awbruna.nl, en

 en meld u aan

voor de spanningsnieuwsbrief.